

Kracht en pracht op de Kumbha Mela

Elsja en ik waren op de Kumbha Mela in Haridwar in de voetheuvels van de Himalaya. De heilige rivier de Ganges splitst zich daar in verschillende armen. Op de zandbanken daartussen stonden duizenden tenten voor miljoenen heilige mannen en vrouwen die er de Kumbha Mela vierden. Wij hadden de naakte, in as gehulde, Naga Babas bezocht en zagen de volgende ochtend een indrukwekkende optocht. Voorop liep een muziekband die een oorverdovend lawaai maakte met trommels en trompetten. Zij werden gevolgd door kleurrijke ossenwagens, waarop tronen waren gebouwd, versierd met bloemen en kleurige lappen. Op de tronen, onder een grote gouden parasol of een baldakijn zaten, als vorsten, belangrijke goeroes of babas: de opperhoofden van verschillende orden van sadhoe's of heilige mannen. De praalwagens werden gevolgd door honderden heiligen, meest mannen, gehuld in oranje lappen, met wilde baarden, houten kettingen en hoge haartrossen; de gezichten en naakte bovenlichamen beschilderd met witte strepen. Het deed denken aan oorlogsbeschilderingen, vooral omdat de meesten zwaaiden met koperen of ijzeren drietanden. Sommige groepen zongen, anderen schreeuwden in koor de naam van hun god: 'Boleh Shiva!'. De stoet was op weg naar een ritueel bad in de Ganges, zoals ze dat al duizenden jaren doen. Het gaf ons een oergevoel van tijdloosheid.

Sadhoes zijn niet een stelletje ongeregeld die alleen maar hun haar hebben laten groeien en oranje lappen dragen. Een aspirant heilige moet eerst geaccepteerd worden in een orde, net als monniken. Ze worden getest en moeten geloftes afleggen om alle emotionele bindingen met familie en materie op te geven voor hun zoektocht naar Verlichting. Eenmaal geaccepteerd, worden ze naar een deel van het land gestuurd waar ze onbekend zijn en daar leiden ze een ascetisch leven van meditatie, bezoeken van pelgrimsplaatsen en religieuze festivals en het bestuderen van de Vedas. Zij gaan bedelend rond of krijgen eten van een ashram. Het geven aan een sadhoe is goed karma. Op de Kumbha Mela treffen zij vaak het hoofd van hun orde. Deze hooggeplaatste goeroes geven spirituele lezingen en beantwoorden vragen van de pelgrims.

Op enige afstand volgden Elsja en ik de grote stoet naar de oever van de Ganges, waar het zwart zag - of eigenlijk oranje - van de miljoenen pelgrims die getuige wilden zijn van het rituele bad van hun leiders en ook om zichzelf onder te dompelen in het heilige water. De sfeer was magisch en krachtig. Zelfs vanaf een afstand kregen we claustrofobische gevoelens bij het zien van die krioelende massa, waarin mensen soms doodgedrukt worden in de koortsachtige chaos. Misschien wel een mooie dood voor een pelgrim.

Opeens hoorden we in de verte luid geschreeuw en leek het alsof een enorme witte slang zich door de menigte forceerde. Het waren de naakte met as besmeerde Naga Babas die, brullend en met drietanden zwaaiend, meterslange rijen witte doeken omhoog hielden en dwars door de mensen naar het water renden. Achter de witte doeken, afgeschermd van wellustige blikken, snelden een grote groep vrouwelijke Naga Babas, eveneens naakt en bedekt met as.

Elsja en ik keken toe vanaf een brug en zagen de vrouwen rennen met grote wanordelijke haardossen. De Naga groep ging het water in, waar de vrouwen zich achter de schermen onderdompelden en opeens bruin werden. Vervolgens ploegde de groep naakte heiligen zich weer haastig terug door de mensenmassa's, met achter de witte doeken de rennende jonge en oudere vrouwen met zwaaiende natte haren.

Uit het boek: 'Onderweg...Avonturen en inzichten van een wereldreiziger.'
Door: Sanatan de Jongh Swemer.